

[Socialministeren]

forholdet mellem det, man kunne kalde »legale« stoffer og »illegale« stoffer.

Når hr. Agerschou spørger, hvordan de centrale myndigheder vil bistå de lokale med hensyn til bedre muligheder for behandling, er mit svar, at vores forsøgs bestemmelse naturligvis er en af mulighederne. Hr. Agerschou spørger videre: kan der også blive tale om penge til sådanne forsøg? Og mit svar må være: ja, hvis der er tale om tilstrækkeligt spændende forsøgsprojekter, så er det ikke en umulighed, at der kan blive det. Der vil i 1985 blive en større mulighed for at yde tilskud til forsøgsvirksomhed på det sociale område som helhed. Derfor er det ikke en mulighed, der er udelukket.

Jeg må berolige hr. Agerschou med at sige, at vi ikke i socialministeriet har bevæget os ind på justitsministerens område med hensyn til at lave nye efterforskningsmetoder. Den formulering, som er anvendt i redegørelsen, er naturligvis justitsministerens formulering, ingen tvivl om det. Derfor er der ikke grundlag for at skabe nogen som helst tvivl om dette, lige så vel som formuleringen vedrørende hamp og opium naturligvis er landbrugsministerens.

Hr. Tinning spørger, hvad vi egentlig mener med formuleringen i redegørelsen om, at man må opgive kravet om stoffrihed som betingelse for behandling. Der ligger naturligvis heri et ønske om et mere bredt spektrum af muligheder, end vi kender i dag, men der ligger selvfølgelig også det, der knytter sig til hele metadonbehandlingen, hvor jeg håber, at jeg har givet et tilstrækkelig klart indtryk af, hvad politikken er, i det svar, jeg har givet her.

Det er rigtigt, som hr. Arne Bjerregaard siger, at forskning er vigtigt.

Hr. Arne Bjerregaard nævner også registrering. Registrering er ligesom tvangsbehandling et tema, der har været drøftet mange gange i denne sal. Her gør for mit vedkommende det samme sig gældende: efter indgående overvejelser er jeg nået frem til, at registrering ikke er løsningen. Der kan være fordele ved registrering. Der kan bl.a. være den fordel, at man har større overblik over, hvor mange stofmisbrugere der egentlig er. Det er klart, at det vil give os nogle bedre tal at operere med. Omvendt må man sige, at gennem undersøgelser har vi chance for at få det billede, som er nødvendigt for, at be-

handlingsapparatet kan indrettes tilstrækkelig godt og effektivt.

Hr. Qvist Jørgensen stillede spørgsmålet, og det vil jeg kommentere i mine afsluttende bemærkninger: hvornår får vi et samfund, der forhindrer, at unge kommer ud i narkotikamisbrug? Det er jo et meget omfattende spørgsmål, og hr. Qvist Jørgensen sagde også, at det var han godt klar over.

Man kan vel alt i alt sige, at det ikke er lykkedes nogen regering endnu at skabe et samfund – uanset hvilken politisk farve regeringen har haft – hvor man undgår, at det er et problem. Men det er klart, at jo bedre vi kan indrette vores samfund på alle mulige områder, bolig-mæssigt, miljø-mæssigt, socialt, kulturelt osv., jo større chancer har vi for, at antallet af misbrugere bliver reduceret. Jeg tror, vi skal gøre os klart, at der er mange andre faktorer, der gør sig gældende. Der er mennesker, der kan være mere motiverede end andre for at gå ind i et misbrug.

Noget klart svar på det spørgsmål, der blev stillet, vil jeg ikke komme med, kun sige, at i bestræbelserne for at reducere problemet til det mindst mulige er der i hvert fald to vigtige områder.

Det ene er det, jeg vil kalde forebyggelse i bred forstand, hvor der er tale om betydelig flere former, end når vi diskuterer alkoholproblemer. Det er spørgsmålet om at søge at bremse udbuddet af de pågældende ting. Der er nævnt en række eksempler i redegørelsen, og jeg mener, at de bekræfter, at der er tale om en intensiveret indsats i forhold til brugen af narkotika.

Det andet hovedspørgsmål er selvfølgelig behandlingen, når problemet er opstået. Her vil jeg godt fastslå, som jeg har gjort det i redegørelsen, at alt ikke er gået så godt, som det burde, på dette område gennem de senere år, og der har måske været for mange følelsesladede debatter om behandlingsmetoderne. Også på den baggrund finder jeg debatten her i folketinget i dag glædelig. Den kunne måske bidrage til at gøre debatten ude i samfundet om disse ting mere realistisk og dermed i sig selv være et bidrag til forbedrede behandlingsresultater.

Qvist Jørgensen (S):

Indledningsvis vil jeg sige tak for den måde, socialministeren håndterede den sidste